

[Gottschalck-Hansen.]

— hvis jeg må bede om tilladelse til et citat. Ministeren siger angående grundstigningsskylden:

„Men der findes vel en fornuftig ordning på det også. Ingen kan være interesseret i at gennemføre en urimelig beskatning af én befolkningsgruppe.“

Det er rigtigt, hvad den højtærede udenrigsminister her siger: grundstigningsskylden er en uretfærdighed over for én befolkningsgruppe. Sådan er det, hvad det ærede medlem hr. Holger Eriksen så end vil vove at påstå — det ærede medlem brugte udtrykket gennemforløjet. Jeg synes dog, det ærede medlem skulle afstå fra at anvende en sådan terminologi. Jeg ville da nødigt sige, han var en svindler, at han taler mod bedre vidende; jeg vil nødigt bruge den vending, men det ærede medlem kender jo disse problemer, kender teknikken, og det fremgik af praktisk talt alle de punkter, det ærede medlem pegede på, at i disse forhold så man hen til den 13. almindelige vurdering, og dér skete dette, at der kom en prioritet ind. Ja men det er da staten, der skylder den prioritet ind og frarøver den enkelte ejer hans ejendomsret. Ja, det ærede medlem skal være forsigtig med at ryste på hovedet, for det ærede medlem er jo rekonvalescent endnu, så jeg anbefaler en vis ro i situationen.

Jeg vil gerne gøre den bemærkning til den højtærede finansminister, som jeg ikke fik med i første omgang, at jeg lyttede med meget stor interesse til den tanke, som regeringen agter at føre ud i livet, nemlig tanken om at samle alle grundskatter i én kommunal grundskat. Det interesserer os uhyre. Vi havde jo det konservative folkeparti landsrådsmøde i efteråret, og det var offentligt — det er den slags møder jo også i det ærede medlems parti, og det er godt sådan — enhver kunne komme, enhver måtte gerne vide, hvad der skete; dér vedtog vi netop at arbejde for en ejendomsbeskatning, der sigter på at lade samtlige ejendomsskatter blive samlet i én kommunal grundskat og med en ensartet procentsats. Jeg tilsiger den højtærede minister velvilligt samarbejde fra mit parti til løsning af dette uhyre vigtige problem, som vil kunne løse op for mange vanskeligheder og mange komplicerede forhold i hele denne vanskelige lov-

givning. Men så betyder det vel også — sådan må jeg forstå det — at det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen har ret i, at det er et farvel til loven om grundstigningsskyld. Men jeg kan altså give tilsagn om, at vi vil være med til at løse denne opgave; den er helt i takt med vort partis politik.

Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen omtalte kommunernes muligheder. I den forbindelse vil jeg gerne pege på, at den højtærede statsminister i åbningstalen sagde, at den højtærede indenrigsminister ville fremsætte forslag om en tilbudspligt over for kommunerne. Også en konservativ tanke, et program, som vi havde for på vort landsrådsmøde, og som vi i vort parti har villet være med til at fremme, også dengang regeringen arbejdede med de jordlove, hvorom det ærede medlem hr. Ove Hansen siger, at „man“ ville ikke være med til at arbejde med dem. Jo, vi stillede ændringsforslag til samtlige lovforslag, men de blev fejlet af bordet. Regeringen var så magtfuldkommen med sit flertal, at den skulle nok vise, hvordan de skulle udformes, hvem der skulle bestemme, og hvorledes resultaterne skulle forme sig. Men disse „man“, der ikke ville, det viste sig at være det danske folk, det viste sig at være den danske vælger, der ikke ville lade sig diktere og bestemme af, hvad et flertal herinde finder for godt at gennemføre, hvis det strider imod folkeviljen. Der er et gammelt ord, der siger: vox populi, vox dei — folkets røst er Guds røst. Det er folkets vilje, der bliver landets lov, og ikke noget, vi herinde vil søge at hamre igennem.

Med hensyn til de indvendinger, som det ærede medlem hr. Ove Hansen og andre har rettet imod mit første indlæg, vil jeg gerne sige, at det er ganske ejendommeligt, at bortset fra det ærede medlem hr. Holger Eriksen og måske også det ærede medlem hr. Aage Fogh var der almindelig enighed om, at den kritik, der havde været incitamentet, inspirationskilden og drivkraften i vor aktion, var berettiget. Man havde sympati, men man havde beklageligvis ikke noget at have den i; det var det sørgelige ved det.

Det ærede medlem hr. Ove Hansen siger, at jeg ville karakterisere loven som et politisk fejlgreb, og det ærede medlem mener, at den i sine virkninger ikke har været så